

Hồi Thứ Mười Chín

CUỘC HỘI NGỘ THIÊN HOA SƠN TRANG

Múa xong chiêu kiếm, chàng hỏi:
– Có phải như vậy không?

Kim Thiết Khẩu hoạt miệng cười hì hì nói:

– Kém lắm, còn kém xa lắm!

Nhạc Tiểu Tuấn nhú mày hỏi:

– Có chỗ nào không đúng chẳng?

– Ra kiếm pháp chiêu thì chẳng gì sai, thế nhưng không khỏi phát được tinh thần của chiêu kiếm hàm ẩn bất lộ, hay nói đúng hơn là chỗ uyên thâm ảo diệu của nó.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói thì vội chấp tay nghiêm túc nói:

– Lão ca ca nói rất đúng, tại hạ thô thiển sơ sót, xin lão ca ca chỉ giáo.

Kim Thiết Khẩu gật đầu cười nói:

– Biết thì dễ sửa, đến đây!

Vừa rồi người đã nhìn thấy rõ chiêu thức, đồng thời múa lại cũng không sai gì, giờ chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

Vừa nói lão vừa dùng tay kéo Nhạc Tiểu Tuấn ngồi xuống nền gạch, đoạn ghé sát đầu vào chàng, giọng rất nhỏ bắt đầu phân tích chỗ uyên thâm ảo diệu của chiêu kiếm cho chàng nghe:

– Chiêu khi phát xuất như thế nào, phản hồi ra sao, nhất nhất nói thật tường tận.

Nhạc Tiểu Tuấn theo học kiếm pháp với sư phụ có đến mười lăm năm, đối với các chiêu tuyệt kiếm rút ra từ kiếm pháp của các môn phái chàng đều hấp thụ thành thục, đương nhiên phải là một người cực thông minh.

Nhưng lúc này nghe Kim Thiết Khẩu phân tích chiêu kiếm, chàng giật mình vì thấy chiêu kiếm hết sức tầm thường, nhưng chỗ biến ảo tinh tú của nó thì không thể ngờ tới được. Với những chiêu kiếm chàng đã học, tuy đều là tinh hoa kiếm pháp, nhưng so với chiêu kiếm này thì chỗ thần diệu uyên thâm thì vượt hơn xa.

Lúc này chàng lắng lắng nghe và ghi nhớ hết tất cả những điểm quyền yếu của chiêu kiếm, nhưng thâm nghĩ nếu luyện thành chiêu kiếm đạt đến tinh hoa của nó thì phải mất không ít thời gian đấy!

Kim Thiết Khẩu phân tích xong, cười hỏi:

– Tiểu huynh đệ người nhớ kỹ rồi chứ?

– Tại hạ đã ghi nhớ.

Kim Thiết Khẩu lại hỏi:

– Người lĩnh hội hết chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn khiêm tốn nói:

– Tại hạ không dám nói lĩnh hội hết, thế nhưng tất cả những lời giảng giải của lão ca ca, tại hạ đều hiểu!

– Vậy thì tốt!

Nói rồi lão ngáp dài một cái, vươn vai nói:

– Tiểu huynh đệ, người như đã nhớ hết rồi, thì cầm kiếm đi luyện đi, lão cảm thấy mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một chút!

Rồi chẳng đợi Nhạc Tiểu Tuấn nói gì thêm, lão vật người nằm ra đất, co gối mà ngủ.

Nhạc Tiểu Tuấn liền nhặt thanh kiếm gỗ đứng lên bước ra khỏi miếu, ngay trong khoảng trống trước miếu, bắt đầu diễn luyện chiêu kiếm vừa rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy là đã ghi nhớ nằm lòng quyết yếu từng thức trong chiêu kiếm, thế nhưng trước khi xuất thủ phát chiêu, cứ từng thức chàng phải nhẩm trong đầu khẩu quyết của nó, rồi mới phát kiếm, chỉ trong chớp mắt là đánh xong chiêu kiếm.

Thế nhưng, mặc dầu chàng hoàn toàn theo đúng lời chỉ giáo của Kim Thiết Khẩu múa chiêu kiếm, nhưng chung quy vẫn thấy có chỗ nào đó không hợp lý.

Nhất là, mỗi khi cảm thấy trong thức kiếm đang phát không đúng, thì lập tức mũi kiếm rung giật mạnh lên, tựa hồ như mũi kiếm vừa bị một viên đạn bắn trúng.

Tuy lúc chấn động là cực nhỏ, nhưng với bản thân người đang luyện kiếm thì cảm nhận ra ngay tức khắc.

Chàng thấu kiếm nhìn quanh, ở đây duy nhất chỉ còn lại một mình Kim Thiết Khẩu và Trúc Thu Lan, nhưng nàng thì đã bị điểm thụy huyết ngủ say, nếu như không phải Kim Thiết Khẩu ra tay ngấm bắn viên sỏi nhỏ, thì còn ai vào đây?

Chàng thầm nghĩ nhất định lão ta vờ ngủ để mình luyện kiếm, nhưng kỳ thực là vẫn thức ngấm theo dõi mình, đến cho mình luyện sai đã ra tay cản mình!

Nghĩ thế, chàng không nói ra, tiếp tục vung kiếm chuyên tâm mà luyện. Miệng ngấm đọc khẩu quyết, tay theo đó từ từ đánh ra.

Lần này chàng chuyên tâm nhất ý luyện tập, quả nhiên từng thức trong chiêu múa đúng tinh hoa của nó, thì mũi kiếm không còn bị chấn động nữa. Thế nhưng, chỉ cần một chút lơ đãng, không chuyên chú, kiếm hơi chệch thức thì lập tức mũi kiếm lại bị chấn động mạnh.

Nhạc Tiểu Tuấn giờ thì đã tin chắc chính Kim Thiết Khẩu ngấm chỉ điểm mình từng thức từng thức, bất giác trong lòng cảm kích hơn, càng dốc tâm luyện tập.

Cứ thế, chàng miệt mài luyện đến hơn một canh giờ, kiếm giờ xuất chiêu biến

thế thành thực tự do, mũi kiếm không còn bị chấn động nữa.

Tuy thế, nhưng cũng chỉ mới ở giai đoạn luyện kiếm hình, chiêu thức đánh ra nhuần nhuyễn theo tay, còn như nói đến thuần thực biến hóa của nó, đạt đến chỗ uyên thâm ảo diệu vẫn cách xa!

Nhạc Tiểu Tuấn càng luyện càng thấy hứng và trong lòng cũng càng thấy kỳ lạ, chỉ một chiêu kiếm trông đơn giản đến thế, mà khi luyện thì lại khó vô cùng đến như chàng là người luyện kiếm có đến mười lăm năm, vẫn không dễ dàng phút chốc hấp thu hết tinh thần của nó.

Bây giờ, Kim Thiết Khẩu bỗng trở người, cười nói:

– Tiểu huynh đệ, đủ rồi, đủ rồi. Chẳng còn sớm nữa đâu, đi nghỉ một lát đi!

Nhạc Tiểu Tuấn thu kiếm chấp tay nói:

– Thửa mong lão ca ca chỉ giáo, tại hạ thật hổ thẹn, phải khổ luyện đến hơn một canh giờ, mà chiêu kiếm này vẫn chưa thành thực.

Kim Thiết Khẩu hai tay ôm gối cười nói:

– Tiểu huynh đệ, lão ca ca ta chính đang muốn nói nhân thân của sư phụ ta nhìn quả không sai, chiêu kiếm này, người chỉ nội trong một canh giờ mà đã luyện thành. Nhớ lại lúc trước khi sư phụ truyền thụ chiêu kiếm này cho lão ca ca ta, ta phải mất đến ba ngày mới luyện được. Sư phụ lúc đó tức giận đến chửi không còn manh giáp, suýt nữa thì đã không cho ta luyện chiêu kiếm này. Hà hà... Cứ nghĩ cũng thấy người thông minh lanh lợi đến chừng nào rồi. Thôi, lại đây ngủ một giấc!

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này cũng đã cảm thấy mệt mỏi, bèn ngồi xuống tựa lưng vào bệ thờ mà ngủ.

Trời sáng từ lúc nào.

Nhạc Tiểu Tuấn còn mơ mơ màng màng, thì loáng thoáng nghe giọng Trúc Thu Lan la lên:

– Í, làm sao tôi lại ngủ ở đây?

Nhạc Tiểu Tuấn mở bừng mắt ra, trời đã sáng bạch, Trúc Thu Lan đứng trước mặt chàng.

Sắc mặt nàng có xanh gầy hơn, nhưng hai má phớt hồng có e vì thẹn, đôi mắt long lanh đen láy cứ nhìn chàng hoảng hốt lẫn kinh ngạc hỏi:

– Nhạc huynh, đây là nơi nào?

Nhạc Tiểu Tuấn không đáp ngay đứng lên hỏi lại:

– Trúc cô nương, thương thế trong người thế nào rồi?

Trúc Thu Lan càng kỳ hơn.

– Sao? Tôi trúng thương ư? A,... A, rất tốt!

– Vậy thì hay lắm!

Nói rồi chàng quay đầu nhìn, nhưng chàng còn thấy bóng dáng Kim Thiết Khẩu đâu, bất giác í lên một tiếng gọi lớn:

– Lão ca ca, lão ca ca đi đâu rồi?

Nói rồi chàng vụt chạy nhanh ra bên ngoài, nhưng không còn nhìn thấy Kim Thiết Khẩu đâu nữa, chàng lảo bầm một mình:

– Quái, lão ta đi chẳng nói tiếng nào!

Trúc Thu Lan theo sau người chàng, hỏi:

– Nhạc huynh nói ai vậy?

– A, cô nương còn nhớ trưa hôm qua chúng ta gặp lão tiền bối Kim Thiết Khẩu không?

– Đương nhiên là nhớ, nhưng huynh nhắc đến lão ấy làm gì?

– Ô, chính lão ta tối hôm qua, ngay tại đây đã khống chế Thân cô hương buộc cô ta phải trị thương cho cô nương, nếu không thì nguy rồi!

Trúc Thu Lan a lên một tiếng kinh ngạc, nói:

– Tôi nhớ ra rồi, tối hôm qua tôi đánh nhau với Tử Kim Tiêu, sau đó trúng một chưởng Thanh Sát Chưởng của hắn, rồi... Chẳng hay biết gì nữa.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu tiếp lời nàng:

– Đương nhiên lúc ấy cô nương hôn mê bất tỉnh, hai mắt nhắm nghiền, mặt xanh trông đáng sợ, tôi bế cô nương chạy đến đây, nhưng trong lòng cũng chưa nghĩ ra cách gì cứu chữa...

Trúc Thu Lan nghe mấy tiếng tôi bế cô nương, thì bất giác mặt nóng lên, cúi gằm đầu không dám nhìn chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp:

– Sau đó, tôi chợt nhớ lại lời của Kim Thiết Khẩu đã nói lúc trưa: Cô nương nếu gặp nguy, cứ chạy về hương Tây thì bình an vô sự. Đang lúc bó tay, tôi cứ nhắm theo hương Tây mà chạy tới đây...

Trúc Thu Lan bỗng cảm thấy hứng thú. Bèn ngược mắt lên cười hỏi:

– Sau đó thế nào?

Tiếp đó, Nhạc Tiểu Tuấn kể lại hết chuyện hồi đêm gặp được Kim Thiết Khẩu ở đây, rồi dùng cách nào trị thương cho nàng.

Chỉ có điều, chàng lướt qua chuyện Kim Thiết Khẩu mượn tay chàng dùng Hỏa Linh Chỉ điểm vào các yếu huyệt trên người Thân Phi Quỳnh. Cho đến chuyện về sau Kim Thiết Khẩu dùng Thiếu Dương chân khí truyền nhập vào tay chàng điểm chỉ vào yếu huyệt Thân Phi Quỳnh, rồi tự Thân Phi Quỳnh xuất thủ điểm vào người nàng, chàng lướt qua mà không kể đến.

Trúc Thu Lan tự nhiên tin lời chàng, là Kim Thiết Khẩu khống chế Thân Phi

Quỳnh, buộc Thân Phi Quỳnh dùng Kim Hình chưởng trị thương cho mình, rồi cho cô ta đi.

Nghe xong, nàng nghiêng đầu hỏi:

– Nói vậy, Kim Thiết Khẩu phải là một kỳ nhân dị sĩ thân tàng tuyệt học, nhưng chỉ thích ngao du thiên hạ, chẳng màng đến thế sự. Ái, thật đáng tiếc, lão ta bỏ đi chẳng nói tiếng nào, nếu không chừng ta có thể nhờ lão trợ thủ một tay!

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Lão ta chỉ phụng mệnh sư phụ mà đến tìm tại hạ.

Trúc Thu Lan hỏi:

– Sư phụ của lão ta là ai? Đến tìm Nhạc huynh làm gì?

– Không biết!

Bây giờ lại đem chuyện trước đây chàng gặp lão nhân chống trúc trượng dưới chân Linh Đài Sơn, chỉ điểm cho chàng đến tìm Tống Trấn Sơn, và Kim Thiết Khẩu chính là môn đệ của lão nhân đó. Cho đến chuyện Kim Thiết Khẩu phụng mệnh đến truyền cho chàng chiêu kiếm kia ra sao, nhất nhất kể lại cho nàng nghe.

Trúc Thu Lan nghe thì vui mừng khôn xiết, lại hỏi:

– Vậy huynh đã luyện thành chiêu kiếm kia chưa?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp:

– Chỉ có thể nói lĩnh hội được, nhưng vẫn còn non kém...

Trúc Thu Lan lại hỏi tiếp:

– Huynh có biết vị lão nhân kia là ai không?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu:

– Không biết!

– Ô, vậy còn Kim Thiết Khẩu, có thật dùng ngoại hiệu vậy không, hay chỉ là đương thời tùy nhiên mà xưng thế? Huynh đã từng hỏi thật lão ta là ai không?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi câu này thì ngớ người, buộc miệng nói:

– Tôi không hề hỏi.

Trúc Thu Lan ngáy dài chàng một cái, cười khúc khích nói:

– Thật là chàng ngốc, gọi người ta là lão ca ca, vậy mà đến tên họ người ta cũng không hề biết là gì? Thử hỏi huynh có hồ đồ không chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai, cũng bật cười nói:

– Ừm, tôi thật ngốc, lúc ấy chẳng nghĩ ra, cô nương nói đúng, nếu lúc ấy tôi hỏi thì có lẽ đã biết tên họ lão ấy.

Trúc Thu Lan giục:

– Thôi nhanh đi rửa mặt, huynh giờ đã có thuốc giải trong tay, nhanh lên đường đến Thiên Hoa Sơn trang.

– Nhưng... Tại hạ còn chưa luyện thành thực chiêu kiếm kia!

– A... Huynh cần bao nhiêu thời gian, mới luyện thành thực?

– Cũng thật khó nói, có thể chỉ một ngày, nhưng cũng có thể mất ba ngày cũng nên.

Trúc Thu Lan nhú mày hỏi ướm thử:

– Nửa ngày được chứ? Vậy thì huynh nhanh luyện kiếm đi, tôi đi ra ngoài xem, ở đây sơn thôn, có thể tìm mua chút gì về cùng ăn.

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Cô nương...

Nhưng Trúc Thu Lan đã cắt lời chàng, cười nói ngay:

– Không sao, tôi đi rồi quay lại ngay!

– Cô nương nên cẩn thận.

– Í, tôi theo mẹ bán hoa khắp Đại Giang Bắc Nam, chẳng lẽ lại sợ đi lạc?

Vừa nói nàng vừa bước nhanh ra cửa miếu.

Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt nhìn theo nàng đến khi đi xa, rồi cầm kiếm ra hậu điện, ở một khoảng trống rộng rãi bắt đầu luyện chiêu kiếm kia, lần này chàng tập trung nhất tâm nhất ý mà luyện.

Chàng vốn dĩ thông minh, hồi đêm dưới sự chỉ giáo của Kim Thiết Khẩu đã lĩnh hội hết yếu quyết tinh thần của chiêu kiếm, đồng thời cũng đã luyện hết một canh giờ, lúc này luyện lại chỉ là ôn luyện mà thôi. Tuy vậy, lần này sau khi luyện mấy lần, chàng có chút phát hiện mới, lại luyện vài lần nữa, cũng cảm thấy có điều mới là hơn, tựa hồ như chiêu kiếm này càng múa thì càng phát khởi những điều biến hóa mới là hơn!

Tóm lại, chiêu kiếm này thoát nhìn rất tầm thường, nhưng khi người luyện đạt đến trình độ xuất thần nhập cảnh, thì sẽ nhận ra sự biến hóa vô cùng tận, hàm ẩn bên trong đó, mà nhất định phải chính người luyện chí tâm chí cốt, mới có thể nhận ra những điều ấy.

Chính điều này, ngược lại tạo cho người luyện có cảm giác không bao giờ luyện đạt đến mức thành thực, bởi vì nó luôn dẫn người luyện đi vào cảnh giới mới lạ.

Lúc đầu, Nhạc Tiểu Tuấn luyện vài ba lần lại nghỉ, nhưng sau một lúc thì phát kiếm là múa liên tu bất tận, cứ theo mạch biến hóa trôi chảy không ngừng của nó, chàng cứ vung kiếm múa chẳng biết đã qua bao nhiêu thời gian, đến khi khắp cả người ướt đầm mồ hôi, bây giờ mới như sức tỉnh thấu hồi thế kiếm.

Chính ngay khi ấy, chàng mới phát hiện ra Trúc Thu Lan từ lúc nào đã đứng ở cửa, tay cầm lẵng thức ăn, mắt cứ nhìn chăm chàng múa kiếm, nàng cười tươi

nói:

– Tuyệt kiếm!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng cười nói:

– Cô nương về rồi ư?

Trúc Thu Lan buộc hăn vào trong, đặt lẳng trức xuống, rút ra một chiếc khăn tay trao cho chàng nói:

– Nhạc huynh lau mồ hôi, ngồi nghỉ một lát rồi chúng ta ăn.

Nhạc Tiểu Tuấn cầm lấy chiếc khăn tay lau mồ hôi trên trán, trên mắt mình, mùi hương từ chiếc khăn tay thoang thoảng khiến chàng cảm thấy dễ chịu, nhưng cũng cảm thấy hơi ngượng, ấp úng nói:

– Mồ hôi của tôi làm bẩn chiếc khăn, để tôi đi giặt sạch cho cô nương...

Trúc Thu Lan giặt lấy chiếc khăn, nguýt dài chàng một cái, cười nói:

– Ai cần huynh giặt chứ, mặt trời đã nghiêng từ lâu, cơm canh nguội hết, nhanh ngồi xuống đây.

Nhạc Tiểu Tuấn kinh ngạc la lên:

– Mặt trời nghiêng rồi sao?

Vừa nói chàng vừa nhìn ra ngoài, quả nhiên bóng nắng gay gắt trải dài, đủ thấy đã quá Ngọ từ lâu, chàng buộc miệng nói:

– Trời đã sắp chiều, mà tôi cứ ngỡ còn buổi sáng!

Trúc Thu Lan vầu mồm nói:

– Tôi phải đi đến ba dặm mới gặp được một thôn nhỏ, mua con gà, lại nấu thêm một nồi cơm, quay trở lại đây thì sắp đúng Ngọ. Nhưng thấy huynh luyện chiêu kiếm đến xuất thần nhập hóa, cho nên đứng xem mà không dám đánh tiếng động, đứng xem phải hơn một canh giờ nữa đấy nhé!

–Ồ,... Sao không gọi tôi một tiếng?

Trúc Thu Lan lắc đầu nhẹ nhàng nói:

– Tôi tuy kiếm thuật không tinh, thế nhưng vừa rồi cũng nhìn ra huynh luyện chiêu kiếm đó toàn thân quá chú tâm, luyện đạt đến trình độ tùy tâm ứng thủ, tôi sợ lên tiếng sẽ làm nhiễu loạn đường kiếm. Lại nói thuốc giải giờ đã ở trong tay, cần nhanh chóng mang đến cho Tống đại lão gia, mà huynh thời gian không có nhiều, cho nên luyện càng thành thực càng tốt.

Nàng miệng nói, tay thì nhanh nhẹn soạn cơm và thức ăn đựng trong những chiếc đĩa chuẩn bị sẵn ra nền gạch một con gà nướng béo nậy, mười quả trứng luộc, và một nồi cơm trắng, không quên một hồ rượu bồ đào nhỏ.

Bởi một chén cơm, nàng đưa đến cho chàng, nói:

– Huynh nhanh ăn đi!

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng xúc động nói:

– Đa tạ cô nương.

Trúc Thu Lan cũng bồi cho mình một chén, cười ngọt ngào nói:

– Chẳng phải tôi cũng ăn đây sao, chẳng lẽ tôi lại cảm ơn tôi? Thôi, ta ăn đi!

Nhạc Tiểu Tuấn quả thực bụng đã đói meo, bây giờ ăn ngon lành, lại thêm nhấp mấy ngụm rượu, khiến khẩu vị càng ngon hơn, chẳng mấy chốc bọn họ ăn hết mọi thứ.

Trúc Thu Lan thu dọn lại hết chén bát cho vào trong lồng trúc.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế bèn hỏi:

– Cô nương định đem chén bát đi trả cho họ sao?

Trúc Thu Lan nói:

– Không, tôi đã cho họ năm tiền mua các thứ này, nếu kiếm pháp huynh chưa luyện thành thực, thì cứ giữ lại đến tối chúng ta ăn tiếp.

– Hai... Cô nương thật chu đáo, chiều kiếm này có lẽ chỉ trong nửa ngày nữa, thì cũng khá hơn nhiều!

Trúc Thu Lan nói:

– Tôi nghĩ cũng không nên vội. Kiếm thuật của Tống đại lão gia tinh thông quán thế, bát đại môn phái không ai theo nổi, huynh đỡ nổi một chiêu kiếm của ông ta, quyết không phải chuyện đơn giản. Vả lại, điều tâm nguyện ôm ấp mười mấy năm của sư phụ huynh, không nên khinh xuất mà hỏng chuyện, cho dù chiêu kiếm đã luyện thành thực, cũng cần diễn luyện đến tận cùng mới được, có vậy mới không hổ thẹn với thịnh tình của vị lão nhân gia kia. Tôi thấy chúng ta cứ nên ở lại đây ngày hôm nay nữa, đến ngày mai lên đường còn chưa muộn.

Nhạc Tiểu Tuấn cảm kích vô cùng, không nén nổi xúc động nói:

– Cô nương nói thật chí tình chí lý cô đúng là người tri kỷ bình sinh trong đời tại hạ.

Trúc Thu Lan mặt ửng hồng cúi đầu e ấp nói:

– Tôi thật là tri kỷ của huynh ư? Vậy sao huynh cứ mãi gọi tôi là cô nương, với xưng tại hạ?

Nhạc Tiểu Tuấn trước những điều này thường hay ngơ ngẩn, mới hỏi:

– Vậy tại hạ phải xưng với cô nương thế nào?

– Ừm,... Kim Thiết Khẩu với huynh chỉ quen nhau một đêm vậy mà huynh đã gọi người ta là ca ca đúng không?

– Vâng, Kim Thiết Khẩu không muốn tại hạ gọi lão ta là lão trượng, mà chỉ muốn gọi bằng lão ca ca.

Trúc Thu Lan lườm chàng một cái nói:

– Chúng ta cùng nhau hành tẩu giang hồ, mà huynh thì một tiếng là tại hạ, hai tiếng là cô nương, thử hỏi người ngoài nghe sẽ nghĩ thế nào chứ? Nhạc huynh và tôi đều là người độc thân,... Chẳng thể coi nhau... Coi nhau là... Huynh muội...

– Ái, hồi tối tôi đã tiện mồm nói với Kim Thiết Khẩu, cô là tiểu muội của tôi, thật ra tôi nên gọi cô là tỷ tỷ.

Trúc Thu Lan ửng đỏ mặt lên, thấp giọng nói:

– Không, tôi nhỏ hơn huynh...

Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn nàng, lòng thầm nghĩ:

– Cô ta nhìn ít ra cũng đã hai ba, hai bốn rõ ràng là lớn hơn ta đến ba bốn tuổi, làm sao lại nhỏ hơn ta được nhỉ?

Nhưng bên ngoài ngần ngại nói:

– Cô...

Chỉ thốt lên được một tiếng, chung quy không nói hết được câu, Trúc Thu Lan mím môi cười nói:

– Nói thật với huynh, trên mặt tôi chỉ là hóa trang, mẹ tôi bảo hành tẩu giang hồ, nên hóa trang cho gia dĩ một chút, có vậy người ta mới không dám ức hiếp mình. Thực ra tôi chỉ mới mười chín tuổi, có phải là nhỏ hơn huynh một tuổi không chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn a lên một tiếng, hỏi:

– Thì ra không phải là bản lai diện mục cô nương thế này, vậy khuôn mặt cô nương thật chất ra sao?

Trúc Thu Lan vầu môi nói:

– Không phải là khuôn mặt thật của tôi chứ? Được vật hóa trang, cũng chỉ như phấn son của nữ nhân dùng mà thôi. Chỉ cần thoa một ít được vật lên mặt là xong. Còn như đeo lên mặt một chiếc mặt nạ, mới biến thành một khuôn mặt khác, hiểu rồi chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy hiếu kỳ, hỏi tiếp:

– Vậy bôi lớp được vật lên mặt, thì sẽ ra sao?

Trúc Thu Lan thầm hiểu chàng không hiểu nhiều điều trong giang hồ, bèn giải thích:

– Được hoàn hóa trang là một loại sáp đặc chế từ dược vật, có rất nhiều màu sắc khác nhau tùy theo trình độ hóa trang của người sử dụng, mà biến cho khuôn mặt mình trẻ lại hoặc già đi theo mục đích của mình. Rửa nước bình thường, không hề làm biến mất lớp sáp dược vật ấy, mà cần phải có một loại thuốc rửa riêng của nó.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe rồi, mắt cứ nhìn chằm chằm lên mặt nàng, còn ngạc nhiên hỏi:

– Nhưng sao tôi không hề nhận ra chút nào?

Trúc Thu Lan bị chàng nhìn chằm chằm thì ngượng ngùng, đưa tay lên đẩy chàng nói:

– Ủ... Cho nên thế tôi vốn xấu xí lắm đấy!

Nói rồi nàng chẳng đợi chàng hỏi gì thêm, tiếp liền:

– Thôi tôi đã nói thật tình với huynh, giờ huynh có chấp nhận coi tôi là vị tiểu muội không chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn thật lòng đáp:

– Tôi vốn cô độc chẳng hề có anh chị em thân thích, giờ được Trúc cô nương coi như huynh muội, có được vậy thật nằm mơ cũng chẳng được, lẽ nào lại không muốn?

Trúc Thu Lan trong ánh mắt hiện vẻ vui mừng, cười tươi nói:

– Vậy thì muội gọi huynh là đại ca, huynh gọi muội là Thu Lan.

Nhạc Tiểu Tuấn nắm lấy tay nàng hỏi nhỏ:

– Tôi gọi là Lan muội được chứ?

Trúc Thu Lan cứ để mặc chàng nắm tay mình trên má phớt hồng, thấp giọng nói lúng húng trong miệng:

– Tùy huynh.

Hai người bây giờ đứng trầm mặc bên nhau, họ lặng người để mặc cho tim rung động, chẳng biết qua bao lâu.

Trúc Thu Lan rút nhẹ tay khỏi tay chàng, nói:

– Huynh nhanh đi luyện kiếm!

Suốt cả chiều hôm ấy, Nhạc Tiểu Tuấn luyện chiêu kiếm đến lúc thành thục mới thôi.

Hai người ăn cơm tối xong, họ đốt một ngọn nến nhỏ, Nhạc Tiểu Tuấn tựa hồ như bị chiêu kiếm cuốn hút, chàng tiếp tục luyện không ngừng.

Trúc Thu Lan ngồi một bên nhìn chàng trong lòng nàng một nỗi vui mừng ngọt ngào tràn dâng.

Mãi đến gần canh hai, Nhạc Tiểu Tuấn luyện chiêu kiếm đã đạt đến cảnh giới thâm phát do tâm, bây giờ chàng mới thâm kiếm lại.

Trên đại diện, Trúc Thu Lan đã thu dọn quét sạch sẽ, hai người ngồi xếp bằng hai góc tĩnh tọa qua đêm.

Sáng ngày thứ hai, bọn họ rời khỏi ngôi miếu Thổ Địa nhắm hướng Thái Hồ mà đi, khi đến Thiên Hoa Sơn trang thì trời cũng đã xế chiều.

Hôm ấy, trong Thiên Hoa Sơn trang so với thường ngày có chút khác lạ.

Ấy là hai cánh cổng đen mở toang, hai bên còn có hai trung niên đại hán vận thanh bào đứng nghiêm chỉnh, tựa hồ như bọn họ đang chuẩn bị đón tân khách.

Thiên Hoa Sơn trang là nơi ẩn cư của vị Võ lâm Đại Lão Tổng Trấn Sơn, bình thường rất ít có khách đến viếng. Bởi vì mọi người đều biết vị Võ lâm Minh Chủ năm xưa chỉ muốn sự yên tĩnh tịch lặng, rời xa thế sự, không muốn tiếp khách, cho nên mọi người ngại mà không đến viếng!

Vậy mà như hôm nay, trước trang môn có hai đại hán ăn vận chỉnh tề đứng như để tiếp đón khách, thật là một chuyện hiếm thấy.

Nhạc Tiểu Tuấn, Trúc Thu Lan hai người vừa bước đến trước trang môn, gã trung niên đại hán đứng bên trái cửa liền lên tiếng hỏi:

– Xin hỏi nhị vị là người của môn phái nào, để tiểu nhân còn tiện vào bẩm báo!

Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chút ngớ người, nhưng đáp ngay:

– Bọn tại hạ không thuộc môn phái nào cả, chỉ đến viếng Tổng đại lão gia phiến lão huynh vào bẩm cáo một tiếng.

Trung niên đại hán nghe nói thì trừng mắt một cái nói lớn:

– Nhị vị không phải là người trong bát đại môn phái ư? Lão trang chủ không tiếp người ngoài!

Nhạc Tiểu Tuấn cười đáp:

– Tại hạ biết, nhưng lão huynh xin cứ vào bẩm báo với Thiếu trang chủ, hoặc là Hoắc tổng quản một tiếng, là có Nhạc Tiểu Tuấn đến bái kiến, bọn họ sẽ biết ngay thôi!

Gã tráng đinh nghe khẩu khí của chàng tợ hồ như là rất thân quen với Thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản, nên chẳng dám chậm trễ chấp tay nói ngay:

– Đã vậy xin nhị vị tạm thời chờ đây, tiểu nhân sẽ bẩm cáo ngay!

Nói rồi, gã quay người sải bước chạy biến vào trong.

Chẳng mấy chốc, đã thấy Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh đi ra, vừa nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn, từ xa đã vội ôm quyền nói:

– Nhạc tướng công quang lâm lão hủ nghênh đón chậm trễ, thật đắc tội xin lượng thứ!

Nhạc Tiểu Tuấn cùng vội chấp tay hoàn lễ:

– Hoắc tổng quản khéo nói, mấy chữ nghênh đón, thật không dám nhận!

Hoắc Vạn Thanh chìa tay mời khách, nhanh chóng dẫn hai người vào bên trong, vừa đi vừa hỏi:

– Nhạc tướng công quay trở lại đây, không biết có gì chỉ giáo?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp:

– Tại hạ mấy hôm trước, ngay trước mặt Tổng trang chủ đã từng hứa là nhất định sẽ lấy được thuốc giải mang về đây, để biện bạch lòng dạ tại hạ. Hôm nay, chính là mang thuốc giải đến cho Tổng lão trang chủ.

Hoắc Vạn Thanh nghe chàng nói đã có thuốc giải thì vui mừng vô cùng:

- Nhạc tướng công đã lấy được thuốc giải Tán Công Độc sao?
- Đúng vậy, cuối cùng thì tại hạ cũng lấy được!

Hoắc Vạn Thanh thật vui chưa từng có, reo lên như trẻ:

– May thật, may thật! Đa tạ trời cao, lão trang chủ hai ngày nay bị độc phát tác cơ hồ nằm liệt giường không ngồi dậy nổi, thể lực suy nhược rất nhiều, Nhạc tướng công đã lấy được thuốc giải, thật là phúc lớn cho Thiên Hoa Sơn trang chúng tôi!

Nhạc Tiểu Tuấn định lên tiếng, nhưng lão đã hỏi tiếp ngay:

- Không biết Nhạc tướng công bằng cách nào mà lại lấy được thuốc giải?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

- Tại hạ lấy từ Thân cô nương.

Nói đến đó, bọn họ đã vào cổng nhị môn, từ đây đi dọc theo hành lang rồi rẽ vào phòng khách.

Đây là phòng khách khá rộng, lúc này trời đã sắp tối, trong phòng bốn góc đốt bốn ngọn nến lớn, ánh sáng lung linh nhẹ nhàng tỏa dịu căn phòng, hắt lên những bức thư họa trên tường, thật là ưu nhã thanh khiết.

Trong phòng vốn đã có ba người khách ngồi vừa nhìn thấy Hoắc tổng quản dẫn bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan vào thì cả bọn đều đồng loạt đứng lên.

Nhạc Tiểu Tuấn vội vàng ôm quyền đáp lễ, lúc này mới nhìn thấy một trong ba người kia là đạo sĩ, tuổi ngoài ngũ tuần, mặt mày xương xẩu, thân vận đạo bào màu xám lưng đeo trường kiếm, thần thái phiêu dật.

Người thứ hai cũng tuổi năm mươi, dáng người tầm thước, đầu hói mặt dài, lúc cười cả mặt đầy những vết nhăn tợ hồ như đã ở tuổi tám chín mươi, lưng đeo một thanh trường kiếm.

Và người thứ ba tuổi chừng ngoài bốn mươi, mày râu lam y trường bào, cũng đeo một thanh trường kiếm sau lưng.

Nhạc Tiểu Tuấn thầm nghĩ trong lòng:

– Ba người này rõ ràng đều là người trong võ lâm, chỉ không biết bọn họ lai lịch thế nào?

Vừa lúc ấy Hoắc Vạn Thanh đã chìa tay mời:

– Nhạc tướng công và cô nương xin mời ngồi, công tử tôi sẽ ra ngay, thứ tội lỗi hủ ra ngoài lo chuyện!

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói:

- Hoắc tổng quản xin cứ tự nhiên!

Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan khi ấy đồng tọa cùng ba người kia, bọn nha

đỉnh liền mang trà lên.

Lão già đầu hói mặt dài đợi bọn họ nhấp trà xong, bây giờ mới ngược mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười hỏi:

– Nhị vị hân cũng là người trong Bát đại môn phái, chỉ có điều không biết xưng hô nhị vị thế nào đây?

Nhạc Tiểu Tuấn hơi cúi người đáp:

– Tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, vị này là nghĩa muội Trúc Thu Lan, nhưng không phải là người trong Bát đại môn phái, dám hỏi lão trưởng là...

Lão hói đầu nghe nói bọn họ không phải là người trong Bát đại môn phái, chùng như hơi bất ngờ à lên một tiếng, mỉm cười nói:

– Lão hủ xin giới thiệu...

Rồi lão chìa tay vào lão đạo trưởng và gã trung niên mặt trắng nói:

– Vị này là Cam Huyền Thông Cam đạo trưởng của Bát Quái môn, còn vị này là Sử Truyền Đỉnh Sử đại hiệp của Võ Đường, lão hủ là Mạnh Đạt Nhân thuộc môn hạ Lục Hợp môn.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe giới thiệu mới biết cả ba người đều là người thuộc Bát đại môn phái, trong lòng khởi chút kính trọng chấp tay thi lễ họ.

Chàng vốn xưa nay chưa từng hành tẩu giang hồ chỉ vì nghe nói Bát đại môn phái đều là danh môn chánh phái, nên mới có cảm nghĩ như vậy thôi. Nhưng với Trúc Thu Lan, nghe thì không khỏi ngỡ người nhũ mào, bởi vì ba người này đều là nhân vật cao thủ nhất nhì trong môn phái.

Cam Huyền Thông chính là sư đệ của vị Chưởng môn Bát Quái môn Thiệu Huyền Phong, tuyệt học Bát Quái kiếm pháp mỗi lúc thi triển thì làm điên đảo cả Bát Quái môn, khiến người ta phải lắc đầu thở dài.

Cứ theo như lời truyền ngôn trên giang hồ, thì chỉ bằng một thanh trường kiếm trong tay có thể làm đảo lộn乾坤, đến như bọn hắc đạo nghe danh phải bạt vía cho dù đông người thì cũng không dám trực tiếp gây chuyện.

Mạnh Đạt Nhân ngoại hiệu Thần Ưng Hối Đầu là sư đệ của Chưởng môn Lục Hợp môn Trang Tồn Kính, nhưng vì Trang Tồn Kính lòng thành mộ đạo nên từ lâu không màn đến giang hồ thế sự. Trên danh nghĩa là Chưởng môn nhưng kỳ thực tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong môn phái đều do một tay Thần Ưng Đầu Hối Mạnh Đạt Nhân chủ trì.

Lại nói Sử Truyền Đỉnh là sư đệ của Võ Đường nhị tử tuy tuổi còn trẻ nhưng thân phận trong Võ Đường phái thì không nhỏ tí nào. Nhân năm xưa lúc họ Sử nhập môn không bao lâu thì lão chưởng môn quy tiên nên công phụ sự học đều do vị Đại sư huynh Ngọc Chân Tử thay sư phụ truyền thụ, y xuất đạo giang hồ thành danh với nhĩ hiệu Du Long kiếm khách.

Vậy mà hôm nay cả ba vị này đều không hẹn mà gặp tại trong Thiên Hoa sơn trang này, há chỉ là chuyện ngẫu nhiên chăng?

Vừa lúc này rèm cửa lại vén lên, mọi người nhìn thấy Hoắc Vạn Thanh tay vén rèm, miệng cung kính nói:

– Đại sư mời vào!

Tiếp liền đó thấy một lão tăng tay chống thiết luyện thiền trượng, thân vận cà sa vàng, dáng người cao lớn, mặt mày từ bi.

Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân và Sử Truyền Đỉnh ba người liền đứng lên nghênh đón.

Bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan thấy vậy cũng không chút chậm trễ đứng lên theo họ.

Lão tăng đứng yên, ôm thiền trượng, hai tay hợp thập thi lễ, miệng tuyên phát hiệu A Di Đà Phật cúi người hoàn lễ nói:

– Chư vị đạo huynh thì ra đã đến sớm, mời ngồi!

Rồi đưa mắt nhìn bọn Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chút ngờ ngợ hỏi:

– Nhị vị thí chủ này là...

Nhạc Tiểu Tuấn chưa kịp đáp thì Thần Ứng Đầu Hối đã cướp lời đáp:

– Hai vị này là Nhạc tướng công và Trúc cô nương.

Rồi quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười nói:

– Nhạc tướng công có lẽ còn chưa biết vị này là Vô Trụ thiền sư Đường chủ La Hán đường của Thiếu Lâm đại phái.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói là Đường chủ La Hán đường của Thiếu Lâm tự, thì vội chấp tay thi lễ nói:

– Tại hạ từ lâu đã nghe lão đại sư phật cao tăng môn, hôm nay tận mắt chiêm ngưỡng, thật là phước duyên lớn thay!

Đương nhiên chỉ là nói vậy, chàng duy nhất chỉ nghe nói đến Thiếu Lâm tự, nào nghe đến danh của Vô Trụ thiền sư!

Vô Trụ thiền sư vội nghiêng người đáp:

– Nhạc thí chủ khéo nói bần tăng hổ thẹn vô cùng. Nào, mọi người xin cùng ngồi xuống!

Thần Ứng Đầu Hối dẫn lão thiền sư đến ngồi ghế thượng tọa nhưng Vô Trụ thiền sư phải thoái thác năm lần bảy lượt, cuối cùng mới chịu ngồi xuống.

Trang đình lại hiến trà lên.

o O o